

ישא ברכה

יצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

עלון מס' 625
פרשת שלה לך
כה' בסיון תשע"ח

שבת מברכין תמוז
ר"ח תמוז ימים ד'-ה'
המולד המולד ליל חמישי
שעה 6, 5 דקות ו- 7 חלקים

שיחת השבוע

להזיק חזק!

ביום, כ"ג סיון, בשנת ב' אלפים ת"ו לבריאת העולם, נכתבו "האיגרות השניות" על ידי מרדכי הצדיק ואסתר המלכה, להעביר את מחשבת המן בן המדתא האגגי אשר חשב על היהודים לאבדם, ולתת להם רשות להיקהל ולעמוד על נפשם, להשמיד את כל חיל עם ומדינה הצרים עליהם. היה זה "בחודש השלישי הוא חודש סיון השלושה ועשרים בו" - "הרצים רוכבי הרכש האחשתרנים יצאו מבוהלים ודחופים בדבר המלך והדת ניתנה בשושן הבירה, ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן, והעיר שושן צהלה ושמחה. ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר". ומאז ועד היום זהו יום ישועה, אורה ושמחה וששון ויקר. כשהנאצים כבשו את פולין, נמלטו אלפים לגליציה המזרחית שהיתה בשליטת הרוסים. חסרי נתינות היו, עקורים ותלושים. הודיעו הרוסים, שהחפצים בכל יכולים להרשם ולקבל נתינות רוסית. באו רבים ושאלו את הרה"ק רבי איציקל מפשוורסק זצ"ל. אמר להם: "טובתם של רשעים, רעה היא אצל צדיקים. המנעו, ואל תתוועדו לרשות. שמעו לקולו ולא נרשמו. בליל שבת קודש כ"ג בסיון ת"ש, ערכו הרוסים מצוד אחר כל אלו שלא ביקשו את האזרחות הרוסית והגלו אותם לסיביר. הייתה זו גזירה איזומה, הם פנו אל הצדיק בטרוניה. ענה ואמר להם: "שלם אני עם העצה שנתתי, שלא להרשם. ובאשר לעונש ולהגלייה - מה אומר לכם, יום זה כ"ג בסיון הוא יום של אורה ושמחה וששון ויקר, ולא יתכן שתתרחש בו רעה!" דבריו היו סתומים וחתומים, והמוני יהודים הועילו על רכבות והובלו לסיביר. שנה תמימה עברה - וחורף סיבירי נורא - ובסיון תש"א פלשו צבאות הנאצים למזרח גליציה ובעיקבותם פלוגות הקטל שהרגו ולא חמלו, טבחו רבבות, ה' ינקום דמם. היחידים שנותרו בחיים - היו אלו ששמעו לדברי הצדיק, וצייטו לדעת תורה! ובעצם, זה גם לקח הפרשה, פרשת שלח: למרגלים היה מבט מעשי, כביכול. הערים בצורות, החומות גורדות שחקים, האנשים בני ענק, אנו כחגבים לעומתם. יהושע וכלב היסו את העם אל משה, לדעת התורה: וכי זו בלבד עשה לנו בן עמרם? הם על ידו יצאנו ממצרים, על ידו נקרע הים, ירד השליו, נבעה הבאר - מה פיק הברכיים הזה, הלא סייעתא דשמיא מלווה את דברי משה! ואף אנו נאמר: הלא למעלה משלושת אלפי שנות נסיון ולקחים מאחורינו. תמיד הוטעינו על ידי "המפוכחים": דתן ואבירם שביקשו להכנע למצרים, המרגלים שביקשו למות במדבר, שבנא שביקש לפתוח את השערים בפני סנחריב, צדקיהו שרצה למרוד בנבוכדנצר. אלו שנהנו מסעודת אחשוורוש מפני שלום המלכות, והקנאים שהתגרו במלכות רומי. תמיד היו בפיהם נימוקים וצידוקים. ותמיד, תמיד נושעו על ידי גדולי ישראל, תמיד הצלחנו בציות לדעת תורה. בהליכה אחר משה רבינו, ישעיהו, מרדכי היהודי, רבן יוחנן בן זכאי! ובשולי הענין, נקודה למחשבה. שבעים יום עברו מאז כתב המן הרשע את איגרותיו, ב"ג בסיון, והעיר שושן נבוכה, ועד לכתבת האיגרות השניות בכ"ג בסיון והעיר שושן צהלה ושמחה. ואמרו חז"ל שהם כנגד שבעים יום בהם עשו המצרים בשעתו כבוד ליעקב אבינו במותו. ואנו עומדים ותוהים: הגויים עשו פעם מעשה טוב, מגיע להם שכר. אין עינינו צרה: יקבלו שילטון, עושר, גדולה, כבוד, למה לא? אך לא - מתברר שהשכר הגדול ביותר עבור הגוי הוא, להציק ליהודים... גם אם למראית עין בלבד, בגזירה שלא תתגשם, במבוכת ארעי. אם זאת יקבל - יגיעו שכרו במלואו, ולא יהיו לו עוד טענות... מוזר, אבל עובדת חיים. תזכורת לכך שאין לנו על מי להשען, אלא על אבינו שבשמים!

(מעייין השבוע)

נמצאים אנו בתקופה קשה, תקופה שרעדו ממנה גדולים וצדיקים. חסידים וקדושים התפללו וציפו לבואה אך עם זאת העדיפו שלא להימצא באותו הזמן! השמועות קשות מנשוא וצדיקים רבים הסתלקו מעימנו, ולנו לא נותר אלא להתחזק ולשאוב כוחות, להתפלל ולייחל עד כי יבוא גואל! נקודה קטנה מהפרשה יש בה להאיר את חשכת גלותינו ולהטיל אלומת אור לנבכי חיינו! המרגלים - נשיאי השבטים אשר הוציאו דיבת הארץ רעה מלבד יהושע וכלב שלא נימנו איתם באותה עיצה, אין לנו אף שמץ בגודל נשמתם ועומק חטאם. אולם התורה מלשון הוראה ועלינו להשכיל וללמוד ממנה עיצה ותושיה הדרכה והכוונה וכאמור לשאוב כוחות להמשיך הלאה בחשכת הגלות! הגמרא בסוטה (לד): דורשת: תניא אמר ר' יצחק, דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, מרגלים על שם מעשיהם נקראו, ואנו לא עלתה בידינו אלא אחד, סתור בן מיכאל, סתור - שסתור מעשיו של הקב"ה, מיכאל - שעשה עצמו מן, אמר ר' יוחנן אף אנו נאמר, נחבי - שהחביא דבריו של הקב"ה, ופסי - שפסע (דילג) על מידותיו של הקב"ה! וביאר התורה תמימה דהיינו שעשו את כוח הקב"ה כביכול מן וקלוש והרי אין קץ לתוקפו וגבורתו! עם ישראל היו מובטחים שייכנסו לארץ הקדושה והמרגלים היו צריכים לבטל את שיהיה וראייתם וכושר שיפוטם למול אותה ההבטחה ובכך היו ניצלים! וכיון שישנה הבטחה, ממילא אין לנו לבטל שיהיה ודעותינו, וכמו שהפטירו לעומתם יהושע וכלב "... אל תיראו את עם הארץ כי לחמנו הם, סר צלם מעליהם וה' אתנו אל תיראום!" ועם כל הקשיים והסתור הפנים שבו אנו נמצאים, אולם כבר אנו מובטחים שבוא יבוא גואל ואור חדש על ציון יאיר בבוא הגואל ובבנין אריאל במהרה בימינו אמן.

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
19:26	19:18	19:08	19:23	כניסת שבת
20:26	20:30	20:26	20:28	יציאת שבת
20:56	20:59	21:01	20:58	רביעית

הפטרת השבוע

וישלח יהושע (יהושע ב')

מטעמים לשבת

חידושים לפרשת השבוע

"ויקרא משה להושע בן נון יהושע" (יג,טז)

בתרגום יונתן בן עוזיאל כתב: כאשר ראה משה את הענוה של יהושע, הוסיף אות לשמו וקראו "יהושע". ורבים תמהו מה עניין הענווה לסכנה פן ייטה אחר עצת המרגלים. והסביר הגאון רבי צבי ידידי זצ"ל מטבריה בספרו "ארץ צבי", שלפעמים גדולה סכנתו של העניו לנטות אחר חברה רעה, באשר אינו מוצא עוז בנפשו להתקומם ולהתנגד, לעמוד על דעתו ולקרוא תיגר. לפיכך יש לו להגדיל את שמו, וללבוש גאוה לכבוד שמים!

(מעייין השבוע)

"והתזוקתם ולקוזתם בפרץ הארץ" (יג,כ)

דרש רבינו אברהם אזולאי זצ"ל שמפסוק זה מקור לדברי המדרש שאמר להם: "אל תכנסו כגנבים", אלא בחוזק יד, ויקחו את הפירות בגלוי ולעין כל, כדי שיבטחו בבוראם ויראו במוחש ניסים גלויים, ועל ידי כך תתחזק אמונתם ולא יוציאו דיבה. אך כל זה לא עזר. ומוכח מכאן, שגם כשרואים ניסים גלויים, יכולים לאמץ את הלב ולא להכיר בהם. והרי זה מבהיל ומעורר לחשבון נפש נוקב!

(מעייין השבוע)

"ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אוזר... ומן הרימונים

ומן התאנים" (יג,כג)

האר"י הקדוש אומר על הפסוק: "והימים ימי ביכורי ענבים" - שמצוות ביכורים מהווה תיקון לחטא המרגלים. הללו המאיסו את הארץ ואילו מצוות ביכורים ניתנה משום חיבת הארץ, ועל כן היא נוהגת רק בשבעה מיני הפירות שבהם נשתבחה ארץ ישראל. ואמר הגאון ר' מנחם זמבה זצ"ל שראוי לתשומת לב הדבר, שבמשנה של סדר ביכורים מצינו: "אדם יורד בתוך שדו ורואה תאנה שבכרה, אשכול שבכר, רימון שבכר, קושרו בגומי ואומר הרי אלו ביכורים" (ביכורים פ"ג, מ"א) - ומוזכרים כאן רק שלושה משבעת המינים, והם: אשכול, תאנה ורימון, אשר הביאו איתם המרגלים מארץ ישראל...

(מעיינה של תורה)

"בבואכם אל הארץ אשר אני מביא אתכם שמה והיה באוכלכם מלזום הארץ תרימו תרומה לה" (טו,יז-יח)

כתב "העבודת ישראל" בשם רבי זושא זצ"ל: האדם נברא על מנת שיצטרך לאכול ולשתות, למען יעלה על ידי כך את כל הענינים הגשמיים אל השם יתברך. לפיכך צריך כל אדם, לפני גישתו לאכול, להתבונן בנפשו: אילו רצה השם יתברך, הרי יכול היה לתת לי חיים גם בלעדי האכילה, אלא אין זאת כי אם רצונו הוא שאעלה את המאכלים, ממילא הרי חייב אני לאכול בקדושה ובטהרה, לא רק כדי להשביע את תאוות האכילה. זהו שאמרה תורה: "בבואכם אל הארץ" - משתבאו אל הענינים הארציים ליהנות מהם, זכור תזכרו "אשר אני מביא אתכם שמה" - כי מביא אני אתכם בכוונה לך, שתהיו רעבים ותאווים אל המאכלים ותשבעו מהם, ממילא תבינו כי "והיה באוכלכם מלחם הארץ" תאכלו באופן כזה ש"תרימו תרומה לה" - שתרימו ותעלו את כל המאכלים להשם יתברך.

(מעיינה של תורה)

סיפור לשבת

לפני כמה ושבעים שנה חי בארם צובא הגאון הקדוש, המקובל האלוקי רבי אליהו משען זצ"ל, הידוע על שם ספרו החשוב בתורת הנסתר "שפת אמת". יום אחד בא לפניו אדם זר. "הושיע, רבי", ביקש בתחינה. סיפר שמתגורר הוא באחד הכפרים בחלקה המערבי של המדינה. מידי שנה בשנה נערך בכפר זה יריד מרכזי, ולא לפי איכרים מכל רחבי המחוז באים לקנות כל הדרוש להם למשך השנה הקרובה: אריגים ומיני סידקית, כלים ותבלינים, הכל מכל כל. יהודי זה סוחר ידוע הוא, מוכר ומהימן, הכל קנו בחנותו ומהם התפרנס שנה שלמה. גם השנה מילא חנותו סחורה אותה קנה בהקפה, אבל לאכזבתו איש לא פקד את חנותו. הכפר רחש קונים מכל הסביבה, ואיש מהם לא קנה אצלו מאומה. לעת ערב פנה לברר פשר הדבר, וגילו לו ששכנו הערבי הסית את האיכרים להחרים את סחורתו של היהודי. יודעים הם שסחורתו מעולה ומחיריו זולים, אך פוחדים הם מיידו הארוכה של השכן הצורר... "ומה בידי לעשות", נאנח הרב, "מה שהיה היה, היריד הסתיים, הלא כן?". "לא רבינו! נמשך הוא יומיים, לכן טרחתי ובאתי!", השיב הלה. "אם כך", ענהו הרב, "תלון כאן הלילה. כתוב את שם הערבי על פתק והניחו עם שחר בבית הכנסת!". עשה כן, והמתין לצדיק שיסיים את תפילתו. או אז ניגש במורא. האיר לו הצדיק פניו, ואמר: "בגמרא שנינו, שאם יש לאדם שונאים - ישכים ויעריב עליהם לבית המדרש והם נופלים מאליהם! כבר עשית כן, ועתה שוב לעירך!". מיהר האיש לכפרו, ומצא מסע ההלוויה של הערבי מתנהל לו לאיטו. בו ביום, מכר את כל סחורתו...

E E E

ימי הקיץ הם ימים מועדים לפורענות מבחינת שמירת העיניים, רחמנא ליצלן, ועל כל אחד מוטלת החובה להישמר ולהיזהר מלהקרין מראות פריצות והפקרות אל תוך מוחו פנימה, ולהרעיל חלילה את נפשו. איסור מן התורה הוא: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם!" ידוע, כי שנה לפני הסתלקותו של האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל, ביקר אצלו אחד מגדולי ראשי ישיבות בירושלים, וביקשו עצה טובה לתלמידיו, כיצד יתעלו ביראת שמים אמיתית. השיבו האדמו"ר: "העצה הבדוקה והטובה ביותר, היא שמירת העיניים ושמירת הלשון!", והבטיחו בהחלטיות: "מי שמצליח בכך - יגיע למדרגות נפלאות ביראת שמים, ובעבודת ה' טהורה!".

באחד מימי הקיץ בשנת תשל"ה, שב אביו האדמו"ר רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל מחו"ל, והאדמו"ר רבי מאיר זצ"ל נסע בראש קבוצה ממעריציו כדי לקדם את פניו בשובו. בגלל תקלה, חל איחור בנחיתת המטוס, והם נאלצו להמתין באולם ההמתנה כמה שעות. לדאבון הלב לא נשמרה חומת הצניעות בשדה התעופה, ורבי מאיר ישב כשראשו מורכן וידיו מליטות את פניו, ובני החבורה עמדו סביבו כחומה בצורה, להסתיר כל מראה אסור. ולמרות כל זאת, היה נאנח מידי פעם ואומר בכאב: "לולי מצוות כיבוד אב, לא הייתי בא!". עברו כמה שעות, בני הנעורים התקשו לעמוד על משמרתם, והחומה שיצרו סביב רבם התרופפה. קם רבי מאיר ועמד ליד עמוד, שיסתיר מעיניו כל ראייה שאינה הוגנת. ואמר לבחוריו: "התורה הקדושה אומרת: 'איה הקדושה, היא בעיניים על הדרך'. הפריצות תלויה בהסתכלויות אסורות בשעת הליכה בדרך!". שלוש שנים לאחר מכן, כשבאו אליו אנשים שנימנו אז על בני החבורה שהיתה עימו בלוד, היה רבי מאיר מזכיר להם ביגון ואנחה את שעות ההמתנה, ואמר כי אותה שהייה קצרה הזיקה לו, וכי עד היום עמל הוא לתקן את המעוות. הגע בנפשך: בשלוש שנים יש כאלף ימים. ואלף ימי יגיעה נוראה בתורה וקדושה אין בכוחן למחות כליל רושם ראייה - בעל כורחו! - של שעות אחדות! ונחנן, מה...

(מעייין השבוע)

חנוך לנער

מה עושים עם ילד קשה??

נאמר במשלי: "מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו. כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בנו ירצה" (ג, יא-יב). ובספר חינוך הבנים הביא את הגאון מוילנא בפירושו למשלי שם בזה הלשון: "וכאב את בנו ירצה" - הוא נגד המוסר שאל תמאס, כי אין דרך לייסר רק אב לבנו. ואפילו לאוהב - אם אינו שומע לתוכחתו, אז הוא עוזב אותו לילך בדרך אשר חפץ. אבל אב את בנו - אם אינו שומע לתוכחתו, אף על פי כן אינו עוזבו, אלא מוכיחו ביסורין עד שעוזב הדרך הרע. והיינו, מחמת אהבתו אשר גדלה עליו יותר מן הכל, כן ליבו כואב על רעתו וחפץ בהצדקו, על כן מייסר אותו להטיב לו. והסימן שמחמת אהבה הוא, שאחר כך כאשר יסיר שבטו ממנו, חפץ למלאות רצונו ומדבר לו תנחומין לפייס דעתו. וזהו שאמר הכתוב, שאל תמאס את היסורין, כי כאשר מייסר אותך ביסורין, מסתמא אתה חביב עליו כבן, ואחר כך כאב את בנו ירצה אותך וימלא רצונך". ולמד מדברי הגאון מוילנא זצ"ל, שבנוסף לדברי התוכחה שמשמע האב לבן, צריך הוא גם לפייס את דעתו ולדבר לו דברי תנחומין, ועל די זה תהיה תועלת גדולה בדברי התוכחה, וכן לא יוצרו בלב הילד רגשות טינה, כי יבין הוא שכל דברי התוכחות שנאמרו, הם אך ורק לטובתו. ואם הדברים הנ"ל אמורים לגבי ילד רגיל, על אחת כמה וכמה בילד מרדן שיש לקרבו ולעודדו, ולא חלילה לקנטרו בהערות שאינן יפות ומועילות. ואם הילד הוא בגיל שש או שבע ורואים שמתמרד, הרי שבוה צריך להתפלל רבות וללמוד עימו מוסר. וקראתי בספר יסוד הבית בשמו של החפץ חיים זיע"א, שבא אליו אבא ושאל אותו מה לעשות עם הילד שלו שהוא קצת מרדן ובעיחי? שאלו החפץ חיים בן כמה הילד? ענה לו האב: חמש. השיבו החפץ חיים: אם היית עובד על עצמך לפני שש שנים היתה תקנה, עכשיו מאוחר ואין תקנה אלא בתפילה. אשרינו שיש לנו אבא שומע, רחום וחנון החפץ בתפילות בניו. נבקש, נתחנן והוא יאזין לתפילתנו אכ"ר.

זכו - שכינה ביניהם

אל תנסו לברוח מזה

הגאון מוילנא זצ"ל היה נוהג להשמיע בשבת לפנות ערב דברי מוסר בפני תלמידיו. פעם אמר בתוך דברי מוסרו, כי מה שהעולם חושב, כאילו המתואר בספר "ראשית חכמה" על הגיהנם הוא אולי גוזמא - בטעות יסודו. אלו הם דברים כהווייתם. היה שם במקום אחד מתלמידיו הגדולים, שלשמע הדברים התחלחל מאוד, לקחם לליבו וחלה עד כדי סכנת חיים. לאחר שקם מחוליו, עד שה' עזר לו, והוא התאושש והבריא. לאחר שקם מחוליו, נכנס להגאון מוילנא ואמר לו, כי אילו היה מת - הוא רבו, היה אשם במותו. וכששאלו מדוע, השיב לו בתיאור כל מה שעבר עליו, כי מפני ששמע ממנו שכל הכתוב ב"ראשית חכמה" על יסורי הגיהנם הם דברים כהווייתם - חלה והיה בסכנה ממש... קם הגאון מלוא קומתו ואמר לו: ואני אומר עוד פעם, כי מה שכתוב שם - כך הוא בדיוק, אלא שאני מצטער שלא הוספתי עוד משהו, שאילו עשיתי כן אז - לא היית נופל למשכב. ומה הוא הדבר שהיית צריך להוסיף? כי אילו ידע אדם כמה יש בידי יסורים שמקבל בעולם הזה כדי להפחית לו מיסורי גיהנם שם בעולם הבא - לא היה מהסס לקבל על עצמו יסורי איוב כל ימיו... (שאל אביך ויגדך). וכבר אמרו רבותינו בתלמוד: עד היכן תכלית יסורין (סוף מידת יסורין, כלומר יסורין שאין פחותין מהן, רש"י), אמר רבי אלעזר: כל שארגו לו בגד ללבוש ואין מתקבל עליו. גדולה מזו אמרו: אפילו נתכוונו למזוג בחמין ומזגו לו בצונן, בצונן ומזגו לו בחמין. מר בנו של רבינא אמר: אפילו נהפך לו חלוקו. רבא אמר: אפילו הושיט ידו לכיס ליטול שלוש ועלו בידו שתים (ערכין טז). ועתה בואו חשבון. כמה יסורים כל זוג עובר מי מבניו ומי מפרנסתו ומי בינו לבינה או בינה לביו. אין שקט ואין שלווה ומטבע הדברים מתחילים להאשים אחד את השני בחינוך הקלוקל, בחוסר מזל וכו', אנא! היסורים כבר כתובים והרי הם לטובתינו, זאת ועוד תודה להשי"ת שזה בבית ולא בחוץ לעיני רבים. אם נודה לה' ונחזק את הקשר בינינו, הרי שנראה ובקלות שהכל לטובתינו ונשמח בחלקינו לטוב לנו.

עשה לך רב

ש"ת ממור"ר הרה"ג הרב יוסף מוגרבי שליט"א

E ברית שכבר נדחתה ואינה בזמנה האם מותר לדחותה עוד בלי סיבה מיוחדת?

ראוי להקדים ולא לאחר וכתבתי בזה בספרי באר השמחות עיין שם ועוד חזון למועד.

E אם יש עניין בסעודת הברית שתהאבכשר דוקא?

ראוי מאוד בדגים, בבשר וביין ויבואר בספרי באר השמחות א"ה.

E אם אפשר לעשות את הברית בבוקר והסעודה בצהריים, או שצריך סמוך ונראה שיהא ניכר שהסעודה היא על מצות המילה? מותר וכן נהגו צדיקים גדולים כאשר ראתה עיני ובלבד שלא יהא זמן מופלג.

E ביכול להשתתף או בברית עצמה או בסעודת המצוה איזה מהן עדיף? בברית מילה עדיף.

משום לפני עיור לא תתן מכשול ובעווננו אבות רבים נכשלים בזה.

E אם מותר לישב על כיסא חמיו?

להלכה מותר אך מחמת דרך ארץ לא יעשה כן בביתו.

E השומע דרשה יפה ורוצה לחזור עליה לאחרים והדורש לא אמרה מעצמו ולא הזכיר שם אומרה, האם צריך לומר ממי שמע את הדרשה?

לא חייב ורק ממידת חסידות יזכיר.

E האם מותר לגבר להשתמש במטריה של אישה או שאסור משום לא ילבש? במטריה הקילו.

E אלמוני שרואה שאביו אינו מקפיד על הדיבור באמצע תפילה אם יכול לכתוב לו מכתב שאסור לדבר באמצע תפילה?

אם המכתב יצער את אביו אסור לעשות כן אלא יסביר לו באופן המותר ע"פ ההלכה כמבואר בשו"ע יוד' ס' רמ' ובאחרונים שם.

E מי ששוכב על מיטה ואביו נכנס לחדר, האם צריך לקום?

יקום אלא אם כן אביו מוחל או יצטער מכך.

E מי שיש לו בלורית ואביו מצוה לו לקוצצה האם מחויב לשמוע בקולו?

חייב לשמוע לו, אך יש הלכה גם לאבא שאם יודע הוא שבנו לא ישמע אז אסור להעיר לו

לעילוי נשמת שרה בת הבצי' כא' בניסן תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

E בשבת. ואחריו אומרים מזמור "ושב בסתר עליון" שהוא מכוון כנגד שבט לוי שהיו זוכים ללון בבית המקדש והוא גם נקרא "שיר של פגעים" וסגולתו להכניע את כל המזיקים שמתגברים ע"י הילול שבת רח"ל.

E מזמור "שירו לה' שיר חדש" יש לאומרו בכונה עצומה ובמתינות, משום שהוא מרמז על היות הקב"ה עם השכינה וישראל בגלות ומורה על חבור מידת היסוד עם השכינה ורומז שבשבת קודש אין שום תערובת זרה באורות העליונים.

E לאחר מכן אומר ארבעה מזמורים שהם: "שיר למעלות אשא עיני", "שיר המעלות שמחתי באמרים לי", "שיר המעלות לדוד אליך נשאתי את עיני" ו"שיר המעלות לולי ה' שהיה לנו". והם רומזים אל השכינה ואל הספירות העליונות ויחוד העולמות ולכן יש לאומרם בכונה ובנעימה ויזהר שלא לאומרם במרוצה, אלא במתינות.

E אומרים מזמור "הללויה הללו עבדי ה' להורות שעתה לאחר עליית כל העולמות משבחים כולם להשי"ת בורא העולם אין סוף ברוך הוא.

E לאחר מכן אומרים מזמור "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" הנקרא הלל הגדול ויש בו כ"ו פסוקים ונתקן על סדר מעשה בראשית ומתן תורה שנתנה בשבת קודש ובשמים ישנם כ"ו מלאכי עליון גדולים ועצומים המשבחים את השי"ת כל אחד בפסוק אחד.

(באר השבת)

E אחר סיום הקורבנות יקפיד כל אדם לשמוע קדיש על ישראל, מפני שהוא נחוץ מאד לעליה בסדר העולמות, ולאחריו מיד יתחיל באמירת "הודו לה' קראו בשמו" בקול ערב ובניגון מיוחד.

E לאחר אמירת "ה' מלך" נוהגים להרבות באמירת מזמורים, לפי שבשבת אין בו ביטול מלאכה לעם וידוע שלא בחר הקב"ה ביום השבת בתשבחות מלאכי השרת, אלא בתשבחותיהם של ישראל.

E יזהר האדם שלא להפסיק בדיבור או בקריאת דברי תורה (כגון: גמרא, חמש, תהלים, עלונים וכיו"ב) מתחילת אמירת המזמורים ועד סופם, משום שיש בהם סודות נשגבים.

E מתחילים באמירת "למנצח מזמור לדוד השמים מספרים כבוד אל", שהוא מדבר ממעשה בראשית והוא נתקן לאומרו אך ורק בשבת יום טוב.

E לאחר מכן אומרים "רננו צדיקים" ו"מזמור לדוד בשנותו את טעמו" ואמירתם נשגבה מאד עד שהגה"ק בעל הבן איש חי זיע"א הזהיר שהמחסידי מהם תיבה אחת מפסיד טובה הרבה, משום שהמזמור הראשון מכוון כנגד י"ג מידות של רחמים ואותיותיו מאירות מאוד בנשמת האדם האומרים בכונה ובמזמור השני יש כוח לבטל מהאדם את כוח היצר הרע והסיטרא אחרא ואשרי הזוכה לאומרם במיתון ובנעימה ובכונה יתרה.

E אומרים מזמור "תפילה למשה" שהוא מדבר ממעשה בראשית, שנאמר בו: "בטרם הרים יולדו" וגם חברו משה רבנו ע"ה שנפטר

E מפורסם בשם גדולים וצדיקים שעיקר יום השבת הוא להיחזק בהשי"ת בתורה ובתפילה. ועל כן צריכים להיזהר מאוד בתפילות השבת להתפלל בכונה יתרה ובשמחה גדולה, כי זהו עיקר יום השבת. ובפרט מי שטרוד בימי השבוע בצורכי פרנסה יזהר להאריך יותר בתפילת שבת ולהתפלל ביתר שאת ובתוספת כוונה. ומקובל בשם גדולים שתפילות שבת בכונה גורמים עליה לתפילות ימי החול.

E האריז"ל היה רגיל להתפלל תפילת החול בלחש, כדי להראות הכנעה לפניו יתברך, אולם ביום שבת היה מרים את קולו מעט ומתפלל בנעימה, מפני כבוד השבת. ולכן ראוי לומר את הזמירות מעט בקול גבוה יותר מימות החול ורק יזהר שלא לגרום טרדה לסובבים אותו.

E בתפילת שחרית של שבת אומרים את כל סדר הקורבנות ואת פרשת העקדה כבכל ימות החול, אע"פ שיש שנהגו לדלג קטעים מסוימים בסדר הקורבנות, מנהגו פשוט לאומרם כבכל יום.

הפתיחה
מיחדת ונדירה
במהלך הערב

ההילולא המסודרתית של אזר החיים הקדוש זיע"א

הננו מתכבדים להזמין אתכם
להילולת אור החיים הקדוש זיע"א
שתתקיים אי"ה ברוב פאר והדר
ביום רביעי יד' תמוז תשע"ח (27/6 למניינם)
באולמי בלאג'יו רח' ישראל וישינגרד 14, בת ים

בהשתתפות:
ראש הישיבה

מו"ר הרה"ג הרב יוסף מוגרבי שליט"א
ובהשתתפות רבנים ואישי ציבור

פתיחת שערים בשעה: 20:30

- מתנה לכל משתתף
- את הערב יעמים אופיר סלומון ותזמורת
- סעודה מלאה כיד המלך

כרטיס כניסה לאירוע 150 ₪ לתורמי המוסדות הקבועים ותוך הנהגה
הזדרזו והבטיחו את מקומכם | מס' המקומות מוגבל
לפרטים ורכישת כרטיסים ניתן להתקשר ל-
055-6686613 | 03-5591756

מפיק: משה יעקב

Copyright © 2018

לעילוי נשמת
שמעיה כוסיוף
בן יעל
ת.נ.צ.ב.ה.

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילות המוסדות גם דרך "נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנינו: מפרץ שלמה 100 חולון | טלפון: 03-5591756 | פקס: 03-5584485

לעילוי נשמת
שמואל בביוף
בן בלור
ת.נ.צ.ב.ה.

